

PAARDRIJDEN MET BEWONERS

Laatst kwam ik pas donderdag aan mijn wekelijkse rondje langs mijn paviljoenen toe. Bij de Tjotter stond een groepje bewoners te wachten. Die gingen paardrijden, dat kon je zien: iedereen had caps, Yvonne ook echte rijlaarzen.

Ik vroeg aan Marcel of hij ook meeding. Een beetje spijtig gebaarde hij: "Nee." Dat was het ook, lang niet iedereen die dat wilde, kon mee. Paardrijden is "for the happy few". Omdat er toevallig twee besprekingen achter elkaar uitvielen, leek het mij een leuk idee om eens mee te gaan. Ik vroeg aan Anita, de groepsleidster, of er plaats was in het busje. "Ja natuurlijk, ga maar mee." We stonden geduldig te wachten. Maar na een tijdje zei ze: "Als jij nu voor de begeleiding van de bewoners zorgt, kan ik intussen wat anders doen." Ik dacht even na. "O.K, waar moet ik op letten?" "Je moet er voor zorgen dat iedereen koffie krijgt." "En verder?" "Verder niets. Nou dan ga ik." Ze liep richting paviljoen. Na een tijdje kwam de bus. Iedereen stapte in. Nico zat al voorin naast Klaas Jelier, de chauffeur. Erwin gebaarde naar hem dat het cassettebandje dat hij daarvoor speciaal bij zich had, in de cassetterecorder van het busje moest. "Jammer, maar die is kapot," zei Klaas. Erwin snapte het niet meteen, maar gaf vrij snel op, nadat Klaas het nog eens duidelijk en vergezeld van gebaren had uitgelegd dat de cassetterecorder van de bus kapot was. Al heel snel kwam manege "Oostmoer" in Stad aan 't Haringvliet in zicht. De bewoners stapten vlug uit, alleen Helga wilde niet. Ik zei: "Je mag ook mee terugrijden met Klaas, naar Hernesseroord, de bewoners van de Hoeker

ophalen." Ze snapte het niet. Uiteindelijk met vaste hand en een zacht lijntje uit de bus gehaald. Ze moest tenslotte zomaar ineens wennen aan een wildvreemde begeleider, of niet soms? Binnengekomen kreeg iedereen een bakje koffie van Nico die vliegensvlug zijn vaste plaats achter de tap had ingenomen. Henk Kieviet, de paardrij-instructeur stond al te wachten, vrolijk en opgeruimd als altijd. He, die Helga. Zij had een sigaretje "gekregen". Het was nog aan ook. Zij ging bij haar koffie zitten en stak de sigaret in haar mond zonder te trekken. Hoe most dat nu? Ineens lukte het, zowaar een echte hijs. Ze kuchte.

Henk ging intussen met drie bewoners paardrijden. Ik zei dat ik wel extra op Helga zou letten. Zij deed intussen erg haar best met haar sigaretje. Aftikken van de as ging professioneel, ze had natuurlijk al jaren het goede voorbeeld gehad. Roken was een probleem: dan maar ruiken, ze hield de sigaret twee millimeter van haar bovenlip en drie millimeter onder haar neusgaten vandaan. De rook kringelde continu in haar neusgaten, haar ogen traanden en haar neus werd nat. Ze genoot intens. Zo nu en dan nam ze een lepeltje koffie, dat schoot dus helemaal niet op, maar bij een nieuwe begeleider kan dat allemaal, denk ik.

Intussen was het eerste groepje van drie al klaar, Henk kwam de andere halen. Erwin was kwijt. Hij was in de garderobe bezig. Waar was hij in hemelsnaam mee bezig? Toen ik hem mee wilde nemen, stribbelde hij tegen. Waarom wilde hij nou niet mee? Daar kwam ik pas achter toen ik zijn cap ergens op tafel zag liggen. Hij was zijn cap aan het zoeken! En hij ziet erg slecht, dus zoeken kost tijd. En zonder cap wat hem betreft geen paardrijden. Vandaar.

Helga wist intussen niet van ophouden, zij rookte (rook) nu de plastic filter van de sigaret. Henk: "Ja Helga, jouw witte paard is nu weg, dat is naar de stal, maar ik heb nog een bruin paard voor je." Helga nam nog een lepeltje koffie. Henk: "Dan ga ik er zelf op". Helga doofde rustig haar sigaret en rende naar de binnenbak. Helaas, Henk zat al op haar witte paard. Helga duwde hem er zonder pardon af. Henk: "Nou vooruit, voor deze keer maar weer". De bewoners reden geholpen door de vrijwilligers hun rondjes in de manege. Het was maar kort. Daar kwam Klaas Jelier weer aan, met de bewoners van de Hoeker. Die kregen ook van Nico een bakje. De terugreis liep gesmeerd. Eenmaal op "Hernesseroord" aangekomen wilde Helga niet uitstappen, waar was nou haar vaste groepsleiding? Klaas en ik besloten eerst haar maar in de bus te laten zitten. Toen dat niet hielp, gewoon uit de bus gezet. Op het paviljoen vroeg Anita of er nog wat bijzonders was gebeurd. "Nee hoor, iedereen heeft genoten". "Dag Klaas, bedankt en tot de volgende keer en jij ook bedankt".

H. Stakenburg

INDIVIDUELE BEGROTINGEN

Van de Stichting Bewindvoering en Beheer.

Graag wilde ik u eens iets vertellen over de voorgeschiedenis van de individuele begrotingen, gezien vanuit de betrokkenheid die de Stichting daarmee heeft.

Nadat de Stichting was geïnstalleerd, raakte zij langzaam aan bekend met de bestaande regelgeving binnen Hernesseroord. Een groot aantal van die regels was uit de ervaringen in de praktijk in de voorgaande jaren ontstaan. Bij dit begin was er voor de Stichting geen enkele aanleiding daar verandering in aan te brengen en bij haar werk hanteerde zij ook de bestaande regeling.

Volgens de statuten van de Stichting behoorden de voorbereidende werkzaamhe-

den ten behoeve van de zakgeld en ontspanningskosten ook tot haar taak. Als beginnend instituut handhaafde zij ook daar de bestaande regelgeving.

In de loop der jaren raakte zij echter steeds meer bekend met de materie en ondervond zo ook de goede en minder goede kanten van het bestaande systeem. Na vele gesprekken met de heer Bakelaar, hoofd van de administratie en grote motor achter dit project, kwam er duidelijk een aantal problemen boven drijven, waar in de toekomst een betere oplossing voor gevonden zou moeten worden.

Een aantal van die problemen waren o.a.:

- de categorie-indeling bij de ontspanningsbegroting
- de vakantiebegroting
- de kostgeldregeling
- de reisgeldregeling
- het begrip "salaris"
- de f. 75/200-regeling
- de geldopname t.l.v. een bewonersrekening
- het aantal bankrekeningen per bewoner
- de permanente bijscholing van de groepsleiding, etc.

Bij het verifiëren van de kwartaaloverzichten van de bank bleek dat er weinig uniformiteit bestond in het uitgavenpatroon van de bewoners. Elke bewoner had zijn eigen specifieke wensen, behoeften en mogelijkheden. Een beeld dat eigenlijk geheel in overeenstemming is met dat van elk individu in de maatschappij.

Hernesseroord bestond inmiddels 15 jaar. Op zich nog niet eens zo erg lang, maar lang genoeg om een aantal bestaande ervaringen eens op een rijtje te zetten.

Het zal duidelijk zijn dat er in de loop der jaren een aantal personeelsmutaties heeft plaatsgevonden. Alles is aan slijtage onderhevig, zo ook de overdracht van de regelgeving aan het nieuwe personeel. Hierdoor had ongemerkt en zonder opzet bijna elk paviljoen een soort eigen reglement gecreëerd. Er bestond intern de behoefte om alle regels weer eens op te